Ő uráért, a Császárért
Mindig szívesen onta vért
S a birodalomban egy sem
Multa felül becsületben,
Sem családi származásban,
Sem vitézi bátorságban:
De végre is, nem felejtem,
Hogy amiért őt szerettem,
Az, hogy ezt a nagy jó urat
Buzgó érzés, jóindulat
Kötötte a franciákhoz
S ha igaz, amit a hír hoz,
Házában is megvendégelt
Sok francia nemes embert.

Loret nem sokkal élte túl Zrínyi halálát. A következő év márciusában már abba hagyta a rímelést a mi derék fűzfapoétánk, halálos betegségtől gyötörve. Halála után sok utánzója és folytatója támadt, de egy sem volt annyira népszerű, mint ő, a kereszténységért harcoló magyarság lelkes bámulója. Minden tévedése ellenére a jámbor Loret magyar hírszolgálata jóval felülmulja a mai francia sajtóét, még objektivitás dolgában is; hát még ha a jóindulatot tekintjük...

Igaz, hogy a török háborúk európai fontossággal bírtak s így mindenkit érdekeltek. Magában Franciaországban nem Loret az egyetlen, aki magyar dolgokról számot ad; tekintélyes mennyiségű mémoire, röplap és más újságok foglalkoznak velünk. Loret annyiban kivétel, hogy rajta keresztül egy francia ember eszejárását is tanulmányozhatjuk; újságjának egyéni szinezete, mely a burleszk újságlevelek barokkstilusából ered, teljes nyárspolgári együgyűségében mutatja be az írót. Az efféle tudósítások nagybecsű eredményének tekinthetjük azonban azt a francia véleményt, melynek Voltaire csak késői kifejezője, midőn így ír: «Valamennyi nép között, mely szemünk előtt e történetben elvonult, egy sem volt olyan szerencsétlen, mint a magyar»...

Eckhardt Sándor.

KÉT FÉNY KÖZÖTT.

Szemközt a fiumei kikötő,
Elől a nagy világítótorony.
Lobban, forog, forgó fénykévéit
Futtatja végig a hullámokon.

Hátam mögött a sziklarepedésben
Parányi fényű szentjánosbogár.
Kis hangya, kóbor pille, valaki
Az ő fényénél is hazatalál.

Hát én, hát én világtok vajjon? —
Csobban a tenger csorba sziklaélen.
Se Fárosz nem lettem, se fénybogár.
A parton állok két fény közt, sötéten.

LÉLEKVESZTŐ.

Sok kis hajó közt, nagy hajó közt
Láttam egy ladikot:
Lélekvesztőt, egy-embernek valót.
Ily lélekvesztőn indultam el én
Az élet tengerére,
Mert nem adott az Isten más hajót.

Reményik Sándor.